

רעיא מהימנא

לא גומרים את ההלל בשאר ימי הפסח כי עם ישראל לא נשלמו כראוי

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת [קכח] וְגו' אמר הרעיא מהימנא.

(ויקרא כ"ג) פְּקוּדָא דָּא, לְסִפּוּר סְפִירַת הָעֹמֶר,

הָא אִזְקִימָנָא שהמצוה הזאת היא לספור את העומר כמו שלמדנו,

וְרָזָא דָּא, יִשְׂרָאֵל, אֵף עַל גַּב דְּאִתְדַכּוּ לְמַעַבְד פְּסַחָא,

וְנִפְקוּ מִמְסַאֲבוּ, לָא הוּוּ שְׁלִמִין וְדַכְיִין פְּדָקָא חַזִּי וסוד

הדבר כי אפילו שיצאו בני ישראל ממצרים והם נטהרו בכדי לעשות את מצות קרבן פסח,

מאחר שהם יצאו מאחיזת כוחות הטומאה של הקלי', מכל מקום הם לא היו בשלימות

וטהרה כראוי, מאחר שהם נאחזו רק במלכות ולא בז"א ובבינה (רמ"ק). וְעַל דָּא,

לָאו הִלֵּל גְּמוֹר בְּיוֹמֵי דְפְסַחָא, דְּעַד פְּעֵן לָא אֲשַׁתְּלִימוּ

כְּדָקָא יְאוּת ולכן לא גומרים את ההלל בשאר ימי הפסח כמו ביום הראשון מאחר

שהם עדין לא נשלמו כראוי.

אור הרשב"י

ממחרת השבת, רצה לומר מרוב הקדושה שבא
לכם מיום א' דפסח, שבלי ל פסח ממשיך
קדושה משלוש מצות ומארבעה כוסות כנ"ל
על שבעה שבועות של עומר.

[קכח] וביאר העבודת ישראל על מש"כ וספרתם
לכם ממחרת השבת וגו' (ויקרא כג, טו).
וספרתם מלשון ספיר ויהלום, שאתם צריכים
להאיר לכם, עצמיכם, בתשובה מכל עוונות.

הלימוד היומי

לע"נ אריה לייב בן מרים ואהרון ז"ל

עם ישראל יצאו ממצרים וספרו שבעה שבועות כמו הנדה שסופרת שבעה ימים

**כַּאֲתָתָא דְנִפְקָא מִמִּסְאָבוּ, וְכִיּוֹן דְנִפְקָא, מִתַּמָּן
וְלַהֲלָאָה, וְסִפְרָה לָּהּ** וישראל היו כדוגמת אשה נדה

שאפילו שהיא יצאה מטומאתה ופסקה מלראות דם בכל זאת מכיון שהיא יצאה מטומאתה מכאן ואילך היא צריכה לספור שבעת ימים נקיים. **אוּף הָכָא יִשְׂרָאֵל, פְּד**

**נִפְקוּ מִמִּצְרַיִם, נִפְקוּ מִמִּסְאָבוּ, וְעִבְדוּ פְּסַח, לְמִיכַל
בְּפִתוּרָא דְאַבוּהוֹן** וכן כאן אפילו שישראל יצאו ממצרים ועי"כ הם יצאו

מטומאתם ואז הם יכלו לעשות ולאכול את קרבן פסח מאחר שהם נכנסו אל המלכות

הנקראת שולחן של ז"א אביהם (רמ"ק), **וּמִתַּמָּן וְלַהֲלָאָה יַעֲבְדוּן
חוּשְׁבָנָא, לְמִקְרַב אֶתְתָּא לְבַעֲלָהּ, לְאֶתְחַבְרָא בְּהַדְרִיָּה**

מכל מקום מכאן והלאה הם צריכים לעשות את החשבון ולספור את העומר בכדי לקרב את

האשה שהיא המלכות אל ז"א בעלה ושתתיחד עמו, **וְאֵינּוֹן חֲמִשִּׁין יוֹמִין
דְּדַכְּיוּ, לְאַעֲלָא לְרִזָּא דְעֵלְמָא דְאֶתִּי, וְלִקְבֵּלָא**

אוּרִייתָא, וְלְמִקְרַב אֶתְתָּא לְבַעֲלָהּ והם חמישים ימי טהרה שסופרים

ישראל בכדי להיכנס אל סוד הבינה שיש בה חמישים שערים והיא נקראת עולם הבא

שעי"כ הם יטהרו לגמרי מאחזות החיצונים מאחר שבבינה אין לחיצונים אחיזה כלל ואז הם

זכו לנשמה מצד הבינה ואז הם יזכו לקבל את התורה שהוא סוד ז"א הנמשך מכח הבינה

שמאוחדת עם החכמה ועי"כ לקרב את האשה שהיא השכינה אל בעלה ז"א ולייחדם

(רמ"ק). וּבְגִין דְּאֵלֵין יוֹמִין, יוֹמִין דְּעֶלְמָא דְּדִכּוּרָא ובגלל שאלו הימים של ספירת העומר הם ימים של עולם הזכר שהוא ז"א, דהיינו שאנו ממשיכים את האורות המקיפים לגופו של ז"א בכל יום את הבחינה שלו שהם כנגד הז"ת שכל ספירה כלולה משבע מאחר שהחסד כולל ג"ר וביחד הם מ"ט בחינות, לָא אֶתְמַסֵּר חֲשַׁבְנָא דָּא אֵלָא לְגַבְרֵי בְּלַחוּדְרֵיהּוּ ולכן לא נמסר חשבון ספירת ימי העומר אלא רק לזכרים ולא לנקבות. וְעַל דָּא חֲשַׁבְנָא דָּא, בְּעַמִּידָה אִיהוּ, וּמְלִין דְּעֶלְמָא תַּתְּאָה, בִּישִׁיבָה, וְלָא בְּעַמִּידָה ולכן חשבון ספירת ימי העומר הוא בעמידה מאחר שמעשי ז"א הזכר הוא בעמידה אבל הדברים של העולם התחתון שהוא המלכות הם בישיבה ולא בעמידה. וְרָזָא דָּא, צְלוֹתָא דְּעַמִּידָה, וְצְלוֹתָא מְיוֹשָׁב וחסוד זה הוא בתפילה כי תפילת העמידה הוא בז"א והתפילות שאומרים בישיבה הוא במלכות.

ביום החמישים בחג השבועות מתגלה הכתר הנעלם

וְאֵלֵין חֲמִשִּׁין, תִּשְׁעֵ וְאַרְבַּעִין אֵינּוּן, כָּלֵל אֲנִפִּי
 אֲוִרֵיתָא, דְּהָא בְּיוֹמָא דְּחֲמִשִּׁין, אִיהוּ רָזָא
 דְּאֲוִרֵיתָא מְמָשׁ ומש"כ בתורה תספרו חמישים יום באמת הם מ"ט יום שהם כנגד הכלל של התורה הנדרשת במ"ט פנים, אבל הפן החמישים הוא כולל את כולם והיום החמישים הוא סוד ושורש התורה ממש שהוא מעל המ"ט פנים שנדרשת בהם התורה.
 וְאֵלֵין אֵינּוּן חֲמִשִּׁין יוֹמִין, דְּבִיָּה שְׁמֻטָּה וְיֹוֹבְלָא והם חמישים

ימים כנגד שבע שמיטות שהם מ"ט שנים ושנת יובל אחת שהיא שנת החמישים. וְאִי תִימָא, חֲמִשִּׁין, תִּשַׁע וְאַרְבָּעִין אֵינֻן ואם תאמר שבאמת למה כתוב בתורה תספרו חמישים יום והלא אנו סופרים רק מ"ט יום. תָּדַר טְמִירָא אֵיהוּ, וְעֲלָמָא אִסְתְּמִיד עֲלֵיהּ. וּבְהֵוֹא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין, אֲתַגְלִיא טְמִירָא, וְאֲתַפְסִיא (נ"א וְאַשְׁתַּכַּח [קנט]) בֵּיהּ אלא יום אחד הוא כנגד הכתר המתגלה בשבועות והוא נסתר ונעלם והעולם נסמך עליו ובאותו יום החמישים שהוא שבועות מתגלה הכתר הנעלם ונמצא בו (ניצוצי אורות). כְּמִלְכָּא דְאֲתִי לְבִי שׁוֹשְׁבֵינִיהּ, וְאַשְׁתַּכַּח תַּמָּן, אוּף הָכָא יוֹמָא דְחֲמִשִּׁין, וְהָא אוֹקִימְנָא רְזָא דָּא והוא כמלך המגיע לבית אובהו ונמצא שם וכן כאן ביום החמישים שהוא שבועות מתגלה הכתר הנעלם ומאיר בו והרי ביארנו סוד זה.

מצות חג השבועות לאחר ספירת העומר

פְּקוּדָא (ל"ג) בְּתַר דָּא, לְמַעַבְדַּ חַג שְׁבוּעוֹת, דְּכִתִּיב ואומר הרעיא מדהימנא שהמצוה לאחר ספירת העומר לעשות את חג השבועות שכתוב בפסוק, וְעָשִׂיתָ חַג שְׁבוּעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ [קל] ומש"כ.

אור הרשב"י

[קנט] בן הוא הגירסא בשאר דפוסים. שלא תאמר אם אין קציר אין אתה עושה יום טוב לכך נאמר ועשית חג שבועות כגון שישראל בגלות ואין להם קצירת העומר שנאמר (שמות כג) והג הקציר בכורי מעשיך. ואפילו הכי ועשית חג שבועות.

הלימוד היומי

לעיני אריה לייב בן מרים ואהרון ז"ל